

نگاهی به انواع پیشگیری

و توصیه‌های بهداشتی

در این زمینه

امروزه در برنامه‌ریزی‌های بهداشتی - درمانی هر نظام اجتماعی، مسئله پیشگیری، از جایگاه ویژه‌ای برخوردار است. پیشگیری شامل کلیه اقداماتی می‌شود که از آنها برای قطع یا آهسته کردن سیر بیماری استفاده می‌گردد. برپایه چنین مفهومی است که برای پیشگیری، درجات و انواع متعددی می‌توان قائل شد که هر یک به نوبه خود، حائز اهمیت است و کاربرد ویژه خود را در ارائه خدمات بهداشتی - درمانی، به منظور افزایش سطح تواناییها و سلامت افراد جامعه دارد.

در این مقاله به منظور آشنایی هر چه بیشتر خوانندگان ارجمند با انواع مختلف پیشگیری، به اختصار مطالبی را در این زمینه از نظر می‌گذرانیم.

نوع اول در مرحله قبل از پدید آمدن بیماری انجام می‌گیرد و هدف از آن، بالا بردن سطح سلامت و پیشگیری اختصاصی است.

الف) بالا بردن سطح سلامت: مجموعه اقداماتی است که باعث سلامت افراد جامعه و سالم تر شدن محیط زندگی می‌گردد. مسائلی که در بالا بردن سطح سلامت مطرح می‌شود، عمولاً به قصد پیشگیری از بیماری خاصی

مهندس پریوش حلم سروش

مهندس اسماعیل دل پیشه

○ پیشگیری نوع اول

این نوع از پیشگیری دارای اهمیت زیادی است و منظور از آن، جلوگیری از ابتلای افراد جامعه به بیماری‌های مختلف است. پیشگیری

نیست ولی رعایت آنها موجب می‌شود که انسان در معرض بسیاری از بیماری‌های خطیر ناک قرار نگیرد و احتمال ابتلا به آنها برای وی پیش نماید. در این زمینه آموزش بهداشت و تشویق افراد جامعه به رعایت اصول آن، دارای اهمیت اساسی است.

ب) پیشگیری اختصاصی: در مقابل هر یک از بیماری‌ها، امکاناتی وجود دارد که به کمک آن می‌توان از بروز آن بیماری‌ها جلوگیری کرد. به عنوان مثال برای جلوگیری از ابتلا به بیماری سرخک، تزریق واکسن ضد سرخک و برای پیشگیری از ابتلا به بیماری‌های ریوی در واحدهای صنعتی، نصب دستگاههای کنترل آلاینده‌هوا، از جمله اقدامات پیشگیری اختصاصی به شمار می‌روند.

توصیه‌های بهداشتی

اهم نکاتی که خانواده‌های گرامی باید برای تحقق پیشگیری نوع اول، یعنی جلوگیری از ابتلا به بیماری‌های مختلف، مورد توجه قرار دهنده، فهرست‌وار به شرح زیر است:

- توجه کامل به بهداشت اعصابی بدن.
- برخورداری از خواب و استراحت کافی.
- سعی در حفظ وزن بدن در حد معقول و مناسب.

انجام ورزشهایی متناسب با سن، به طور مستمر و مداوم.

- پرداختن به تغیرات سالم در اوقات فراغت.

- پرهیز از استعمال دخانیات، مواد مخدر و محرك.

- برخورداری از رژیم غذایی مناسب و متعادل و عدم افراط در مصرف غذاهای چرب،

○ پیشگیری نوع دوم (ثانوی)

گاه می‌توان با کشف و درمان بموقع، یک

درمان فوری آن: معمولاً اولین مرحله هر بیماری، مرحله‌ای مخفی و غیرآشکار است. در این مرحله با اینکه فرد بیمار است و در داخل بدن او تغییرات مرضی به وجود آمده است، هیچ‌گونه علایم ظاهری دیده نمی‌شود. تشخیص بیماری در این مرحله و درمان سریع آن، قسمت مهمی از اقدامات پیشگیری نوع دوم به شمار می‌آید. افزایش فشارخون، سرطان‌ها، سل‌ریه، بیماری قند و بسیاری دیگر از بیماریها، چنانکه در این مرحله تشخیص داده شوند، قابل درمان و یا کنترل هستند. برنامه‌های بیماریابی و معاینات دوره‌ای عمومی و اختصاصی از جمله اقداماتی هستند که می‌توانند برای تشخیص بیماریها در مراحل اولیه مورد استفاده قرار گیرند. چراکه درمان فوری و مؤثر بیماری می‌تواند منجر به متوقف کردن سیر آن به منظور پیشگیری از عوارض، جلوگیری از بروز ناتوانی‌های پایدار و دیرپای و پیشگیری از انتشار بیماری، در صورت مسری بودن آن گردد.

بیماری را در مراحل اولیه درمان کرد و یا سیر آن را آهسته نمود. علاوه برآن می‌توان از ایجاد عوارض ناتوانی وسیع و بالاخره اشاعه بیماری واگیر نیز جلوگیری کرد. در یک جامعه، درمان بموقع یک بیماری عفونی، دیگران را از ابتلاء به بیماری محافظت می‌کند و ضمن اینکه باعث انجام پیشگیری ثانوی برای فرد بیمار می‌شود، در واقع نوعی پیشگیری اولیه برای دیگران خواهد بود.

در پیشگیری نوع دوم، هدف، جلوگیری از تلفات و به وجود آمدن ناتوانی و در نتیجه طولانی تر کردن عمر افراد جامعه است. برای رسیدن به این اهداف لازم است هر چه زودتر بیماریها تشخیص داده شود و اقدام درمانی سریع و مؤثر به عمل آید، تا حتی امکان از سیر بیماری به طرف مراحل پیشرفته‌تر و به وجود آمدن نقص و ناتوانی جلوگیری گردد. پیشگیری نوع دوم، در دو قسمت متفاوت به شرح زیر قابل مطالعه و بررسی است:

الف) تشخیص بیماری در مراحل اولیه و

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

- اعتقاد راسخ به مراقبتهای پزشکی و برخورداری از معاینات پزشکی مرتب، تا در صورت ابتلا، بیماری در مراحل اولیه تشخیص داده شود و ضمن معالجه، از تشدید آن جلوگیری به عمل آید. این امر علاوه بر ممانعت از ناتوانی و معلولیت‌ها و رساندن دائم آن به حداقل ممکن، عامل مهمی در کاهش مرگ و میر و افزایش طول عمر بیماران محسوب می‌گردد.

○ پیشگیری نوع سوم

این مرحله که شامل محدود کردن میزان ناتوانی و انجام نتوانی است، به بیماری‌های مربوط می‌شود که قبلاً سیر خود را طی کرده‌اند و در حال حاضر فقط ضایعات آنها باقی مانده است. در حقیقت در اینجا، هدف پیشگیری، از متوقف کردن سیر بیماری فراتر رفته و مسئله جلوگیری از ناتوانی کامل و دائمی مورد توجه است که عمدتاً از طریق به کارگیری روش‌های توانبخشی انجام می‌گیرد؛ روش‌هایی که برای بازگرداندن قسمتی از توانایی‌های از دست رفته یا جلوگیری از ناتوانی بیشتر و به منظور آماده کردن بیمار برای زندگی فعال‌تر مورد استفاده قرار می‌گیرند.

توصیه‌های بهداشتی

در زمینه پیشگیری نوع سوم، خانواده‌های محترم می‌توانند از امکانات و خدمات توانبخشی به متظور ارتقا و بالابردن سطح

ب) جلوگیری از پدیدآمی ناتوانی و محدود کردن آن: این قسمت از پیشگیری نوع دوم، بیشتر مربوط به مواردی از بیماری‌هاست که در مراحل بالیتی پیشرفته‌تر قرار دارند. اقدامات پیشگیری در این قسمت عموماً متوجه میزبان (فرد بیمار) است و هدف از آنها، متوقف کردن سیر بیماری، جلوگیری از عوارض پیشرونده و محدود کردن ناتوانایی‌های ناشی از بیماری است. در حقیقت می‌توان گفت این قسمت از پیشگیری نوع دوم، شامل درمان بیماری‌ها در مراحل آشکار و پیشرفته است. بدیهی است اگر نسبت به معالجه افراد بیماری که در مراحل آشکار و پیشرفته بیماری‌ها قرار دارند اقدام شود، کاهش قابل ملاحظه‌ای در میزان ناتوانی‌ها و مرگ و میر ناشی از این بیماری‌ها به وجود خواهد آمد. به عنوان مثال، چنانکه بیمار مبتلا به گلودرد چرکی، بموقع و به مدت کافی معالجه شود، از عوارض وخیم بیماری نظری روماتیسم مفصلی و قلبی جلوگیری خواهد شد.

توصیه‌های بهداشتی

برای انجام اقدامات بموضع در پیشگیری نوع دوم، توجه خانواده‌های ارجمند را به نکات بهداشتی زیر جلب می‌نماید:

- مراجعة سریع به پزشک در صورت احسان و مشاهده هرگونه کسالت و ناراحتی در بدن.

- پرهیز جدی از مصرف خود سرانه هرگونه دارو و بدون تجویز پزشک.

- رعایت کامل برنامه درمانی توصیه شده توسط پزشک.

بریس، کراج، واکرو سندلی چرخدار در بیاری رساندند به افراد بیمار، نقش عمدۀ ایفا می‌نمایند. بر عهده خانواده‌های گرامی است که در صورت داشتن فرد بیمار نیازمند به پیشگیری نوع سوم، از هیچ گونه کوششی در جهت فراهم‌سازی امکانات موجود توانبخشی به منظور تأمین و حفظ خودکفایی و استقلال فردی وی دریغ نورزنند.

کارآیی فرد بیمار و امکان استفاده هر چه بیشتر از تواناییهای باقیمانده‌ وی، بهره‌مند گردند. امروزه تکنیک‌های متعددی در زمینه توانبخشی در اختیار بیماران قرار دارد که الکتروترابی، استفاده از اشعه ماورای بینفس و مادون قرمز، حرکت درمانی، ماساژ، هیدررو ترابی، کشش، کار درمانی و گفتار درمانی از اهم آنها به شمار می‌روند. در ضمن اندامهای مصنوعی و برخی وسایل کمکی دیگر از قبیل

منابع :

- ۱- حلم سرشت، پریوش و دل پیشه، اسماعیل: پرستاری بهداشت جامعه (۱)، انتشارات چهر، تهران ۱۳۷۶.
- ۲- پارک، جی‌ای و پارک، ک: درسنامه پزشکی پیشگیری و اجتماعی (۲)، ترجمه دکتر حسین شجاعی تهرانی، انتشارات دانشگاه علوم پزشکی، گیلان ۱۳۷۲.
- ۳- غفرانی پور، فضل‌الله: بهداشت عمومی برای پرستاران، انتشارات بشری، ۱۳۶۹.